

Küçük Geyiğin Arkadaşı

Jane MEADOW

Küçük Geyiğin Arkadaşı

Jane MEADOW

Ormanda, kış sessiz bir misafir gibi yerleşmişti. Ağaçlar kalın beyaz paltolar giymişti ve yer kırağıyla parlıyordu. Yumuşak kahverengi tüyleri ve yeşil çizgili atkısıyla genç bir geyik olan Maple, karlı çamların arasında tek başına duruyordu. Nefesinin soğuk havada buharlaşmasını izledi ve oynayacak birini diledi.

Maple'ın büyük kara gözleri sağı sola baktı ama orman sessizdi. Küçük boynuz tomurcukları başındaki tüylerin arasından zar zor görünüyordu. Uzun bacaklarını karda sürükledi ve iç çekti. "Çok sessiz," dedi uzun bir çama. "Keşke bir arkadaşım olsaydı." Çam sadece burnuna biraz kar silkeledi.

Tam o sırada bir çalının arkasından beyaz bir şey hızla geçti. Maple'ın büyük kulakları dikildi. Uzun püsküllü kulakları ve seğiren pembe burnuyla bir kar ayakkabılı tavşan çıktı. "Merhaba!" dedi tavşan. "Ben Holly. Oynamak ister misin?" Maple'ın içi ferahladı. "Evet!" dedi. "Ben Maple ve bütün kış yalnızdım."

Holly kıkırdadı ve daha yakına zıpladı. Büyük arka ayakları kar ayakkabısı gibi çalışıyor, onu karın üstünde tutuyordu. Bir kulağından küçük kırmızı bir meyve tılsımı sarkıyordu. "Bir sürü oyun bilirim," dedi. "Önce lideri takip et oynayalım!" Hızla uzaklaştı ve Maple atkısı rüzgarda dalgalanarak ağır ağır peşinden gitti.

Holly, Maple'ı karlı ağaçların arasından geçirerek kütüklerin üzerinden ve çalıların etrafından zıplattı. Maple onun hızlı hareketlerini taklit etmeye çalıştı ama uzun bacakları birbirine dolandı. "Eyvah!" diye güldü yumuşak bir kar yığınının yuvarlanırken. Holly yanına zıplayıp ona baktı. "Kar meleği yapmakta çok iyisin!" dedi. Maple sırtıttı ve bacaklarını çırttı.

Sonra Holly, Maple'a bir saklanma oyunu gösterdi. "Gözlerini kapat ve ona kadar say," dedi. Maple büyük bir toynağıyla gözlerini kapattı ve yavaşça saydı. Holly karla kaplı bir kayanın arkasına koştu. Maple gözlerini açtığında onu hiçbir yerde göremedi. "Neredesin?" diye seslendi. Kayanın arkasından bir kıkırtı geldi.

Maple, Holly'nin kabarık pamuk kuyruğunun kayanın arkasından dışarı çıktığını gördü. "Seni buldum!" diye bağırdı. Holly gülerek dışarı zıpladı. "Şimdi sen saklan!" dedi. Maple etrafına bakındı. Holly'den çok daha büyüktü, bu yüzden saklanmak zordu. Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına sıkıştı ama boynuz tomurcukları bir yandan, atkısı diğer yandan dışarı çıktı.

Holly onu hemen fark etti. "Atkını görüyorum!" diye seslendi. Maple dışarı çıktı ve ikisi de güldü. "Bir yarış oyunu oynayalım," dedi Holly. "Ama seninle nasıl yarışabilirim?" diye sordu Maple. "Sen çok hızlısın, ben ise çok büyüğüm." Holly bir an düşündü. "Şu büyük çama kadar yarışıp döneceğiz. Sana bir avantaj vereceğim!"

Maple derin bir nefes aldı ve kořmaya bařladı. Uzun bacakları kara battı ama ileri doęru itti kendini. Holly bekledi, sonra beyaz bir ok gibi yanından hızla geçti. Büyük arka ayakları kara neredeyse hiç deęmiyordu. Maple ona yetişmeye çalıştı ama Holly çama önce ulařtı. "Sen kazandın!" diye soludu Maple ama gülümsüyordu.

Holly, Maple'ın üzülmelerini istemedi. "İkimizin de kazandığı bir oyun oynayalım," dedi. "Bir kar geyiği yapmaya ne dersin?" Maple'ın gözleri parladı. Gövde için büyük kar topları, baş için küçük toplar yuvarladılar. Maple boynuzlar için dallar ekledi ve Holly burun için bir çam kozalağı buldu. Kar geyiği tıpkı Maple'a benziyordu!

Güneş batmaya başlayınca hava soğudu. Maple, Holly'nin titrediğini fark etti. "Üşüyorsun!" dedi. "Kar ayakkabılı tavşanların tüyleri incedir," dedi Holly, burnu seğirerek. Maple uzun yeşil atkısını çözdü. "İşte, paylaşalım," dedi. Atkıyı ikisinin etrafına sardı ve yan yana oturdular. "Bu daha iyi," dedi Holly, sıcak yüne sokularak.

Holly gökyüzünü işaret etti. "Bak, yıldızlar çıkıyor." Maple yukarı baktı ve parıldayan ışıklarla dolu bir gökyüzü gördü. "Eskiden yıldızları yalnız izledim," dedi. "Şimdi seninle daha güzel." Holly gülümsedi. "Arkadaşlar her şeyi daha iyi yapar," dedi. "Soğuk kış gecelerini bile." Sessiz ormanda atkıya sarınmış oturdular, sıcak ve mutlu hissederek.

Ertesi gün Maple erken uyandı. Holly'yi yeniden görmek için sabırsızlanıyordu. Buluşma yerlerine tırıs gitti ve işte oradaydı, karda zıplıyordu. "Yeni bir oyun düşündüm!" diye seslendi. "Adı kar hazinesi avı. Çam kozalaklarını saklayıp bulacağız!" Maple başını salladı. "Ben onları yükseğe saklarım, sen alçağa sakla," dedi.

Bütün sabah kar hazinesi avı oynadılar. Maple çam kozalaklarını alçak dallara sakladı ve Holly onları çalılarının altına gizledi. Sonra birbirlerinin hazinelerini aradılar. Maple, Holly'nin kozalaklarını hemen buldu ama Holly, Maple'inkileri daha da hızlı buldu. "Harika bir saklayıcısın!" dedi Maple. "Sen de harika bir bulucusun!" diye yanıtladı Holly.

O günden sonra Maple ve Holly her gün birlikte oynadılar. Beyaz ormanda zıpladılar, saklandılar ve yarıştılar. Kar yaratıkları yaptılar ve rüzgâr soğuk estiğinde Maple'ın atkısını paylaştılar. Uzun kış artık yalnız hissettirmiyordu. "Tanıştığımıza sevindim," dedi Maple bir öğleden sonra. "Ben de," dedi Holly, başını sallarken meyve tılsımı sallanarak.

Maple, bir arkadaşın soğuk ve sessiz bir kışı kahkahalar ve oyunlarla dolu bir mevsime dönüştürebileceğini öğrendi. Kar kalın yağdığında ve rüzgâr ılık çaldığında bile Maple ve Holly birbirlerine sahipti. Ve ormanın kalbinde, arkadaşlıkları kışı mutlu ve aydınlık hissettirdi.